

Forhandlingerne må gå i gang, og problemerne må blive afdækket. Men her mener jeg så, det er vigtigt, at vi får vores førtiltrædelsesstrategi ind, for efterhånden som problemerne melder sig, er det også vigtigt, at vi har en mulighed for at gå ind og tackle problemerne. Der må være en tiltrædelsesstrategi, der kan sætte ind, efterhånden som vi får afdækket de enkelte landes vanskeligheder.

En strategi, der indebærer, at optagelsesforhandlingerne kan være en fortløbende proces, men samtidig hjælper vi de enkelte lande igennem, så de hurtigt kan komme med. Vi må have en proces, som indebærer, at de lande, der er parat til medlemskab hurtigt, også kan komme med hurtigt. Og vi må have en proces, hvor de lande, der har sværest ved at omstille sig til EU's *acquis*, får den nødvendige strukturhjælp, så de så hurtigt som muligt kan komme på omdrejningshøjde.

Og jeg vil her gerne sige, at vi også fra dansk side må tillægge det en vis politisk vægt, at vi får de baltiske lande med i første omgang.

De baltiske lande, 7,8 millioner indbyggere; det er ikke mere, end der befinder sig i Londonområdet. Det må være muligt at tilrettelægge en strategi, hvor vi giver så meget struktur støtte, at vi kan få alle tre baltiske lande med. Vi ser i den europæiske debat i dag, at Estland føler, de skal med i første bølge, mens de andre måske godt kan vente.

Det synes vi ikke er tilfredsstillende. Derfor må den danske politik være den, at EU's strategi må tilrettelægges på en sådan måde, at alle de tre baltiske lande kan komme med i første bølge.

EU-landene må nu vise, at vi også er parate til at finde de målrettede midler. Og dér har vi tidligere i de korte bemærkninger været inde på, hvordan vi skal gøre det. Hr. Keld Albrechtsen var inde på spørgsmålet om, at det ikke kan lade sig gøre. Jeg føler mig overbevist om, at strukturfondene og strukturfondsmidlerne, som vi har til rådighed, vil vi kunne få allokert efter 1999, så de kan indgå i en førtiltrædelsesstrategi. Det kan lade sig gøre, hvis den politiske vilje er til stede, og det må vi sikre at den er i EU.

Jeg føler mig også overbevist om, at det, der er sket på landbrugsområdet – den reform, der er i gang – kan fortsætte på en sådan måde, at det vil være muligt at få frigjort tilstrækkelige midler fra landbrugsfondene, så de også kan virke i hele førtiltrædelsesstrategien.

For realiteten er jo den, at med de højere verdensmarkedspriser på fødevarer, som jo blandt

andet er kommet frem ved, at man fjerner en del af subsidierne, sker der jo også det, at i de øst- og centraleuropæiske lande, der producerer fødevarer, får de højere priser for deres fødevarer. Og da de har et lavere omkostningsniveau, ja, så virker det selvfølgelig hurtigere hos dem.

Det, der så kan være et problem for nogle europæiske landmænd, som ligger inden for EU-ordningen, er, at de har et meget højt omkostningsniveau. Og så må man tilrettelægge den støtte, der skal til, for at de ikke falder fuldstændig ud af markedet, som en målrettet støtte med hektarstøtte og lignende, men én, der holder sig langt væk fra prisstøtte. Det kan lade sig gøre. Det er den proces, der er i gang, og det er også det, vi skal fortsætte med. Derfor føler jeg mig overbevist om – Det Konservative Folkeparti er overbevist om – at vi kan få frigjort de nødvendige midler, så det er ikke en økonomisk uoverkommelig opgave, vi skal løse her.

Og så synes jeg egentlig, det er lidt af et paradoks, hvis det er sådan, at EU-udvidelsen og hele den proces, der er i gang med her, i virkeligheden kan indebære, at det bliver østlandene, som har haft det kommunistiske system med de planøkonomiske systemer, der skal hjælpe EU med at få afskaffet den planøkonomiske landbrugspolitik. Det er da noget af et paradoks, som man kan sige, vi kan være glade for.

Jeg er også enig med SF i, at man i hele den her proces bør inddrage de øst- og centraleuropæiske lande på forskellige delområder. Der er jo intet i vejen for, efterhånden som man får afdækket problemerne og man får tingene klaret af, at man så kan sige, jamen på det område kan de så godt begynde at deltage i samarbejdet, selv om de ikke er fuldstændig parat til at indgå i det fulde medlemskab. Det er der da intet i vejen for, og jeg mener heller ikke, det er noget, der vil kaste grus i maskineriet.

Derfor synes jeg, selv om udenrigsministeren var afvisende over for dette her, at man bør genoverveje, hvordan og hvorledes man kan få det politiske mål med ind, uden at det medfører det, som udenrigsministeren frygter, at det kommer til at blive et spørgsmål om anden- og tredje-klasses medlemmer. Det er jo ikke det, der er målet. Målet er jo det fulde medlemskab, men derfor kan man jo lige så godt undervejs prøve at se, hvordan de kan komme til at deltage – hvor er det muligt, de kan deltage, således at de også føler sig som del af hele den europæiske, politiske dagsorden? Det synes jeg er meget vigtigt og psykologisk nødvendigt.